

ала то ей го дѣй. До като се наприказваме, ще стигнемъ. Хайде, момичета, качете се и вие.

Момичетата отказаха и файтона съ дветѣ стари жени потегли къмъ село.

Младитѣ поеха напредъ съ букети въ ржцѣ, а двамата стари другари: Петъръ Габара и Андрея Поряза тръгнаха най-подиръ.

Слънцето залѣзе. Поразхлади се; и Андрея измъкна сребърна кутия съ папирози.

Стжпвайки тежко и бавно той и не погледваше наоколо. Не го привличаше добруджанската равнина. Нѣщо друго му залисваше душата. И като извади сребърната табакера, постави я въ голѣмата дланъ на лѣва ржка, съ месиститѣ си прѣсти, на дѣсна ржка. потупа капака, отвори я и въ нея се лѣснаха цигари съ златни мущуци.

— Ще запушишъ, нали?

Запушиха и двамата.

— Добре, че Боянъ те подсѣти, а то кой знай, би ли тръгналъ.

— Че току речи! — отвѣрна Андрея... — Каквото съмъ залисанъ въ София, май не бихъ се откъсналъ отъ работа. Пъкъ като доходъ до Варна, понаправихъ си банитѣ и като писа Боянъ — рекохъ: чакай да прескочимъ за нѣкой день.

— Пакъ Боянъ!

— Ако не бѣше и жената, каточе не би станало нѣщо...

...Вчера получихъ телеграма отъ София, ама жената като каза: хайде, хайде... Пъкъ нали знаешъ: на жена се лесно приказка не скърша.

— Тѣй, тѣй! — се радваше Габара.

— Щѣхъ да я пратя самичка, но имамъ още качки съ чифлика, та рекохъ и съ него да свърша.

— Че какво?